

Stačí mi jediný telefonát, říct, že jsi nebezpečná sobě i ostatním, a ráno tu máš Talon a už tě poveze pryč.“ Sjel mě vyzývavým pohledem. „Nejsi první neukázněně mládě, které jsem musel organizaci vrátit. Nemyslí si, že to neudělám znova.“

Nafoukla jsem se vztekem a chystala se Liamovi říct, kam si má strčit ten svůj telefonát, ale přes stůl jsem zachytila Danteho výraz. *Nedělej vlny*, prosil mě mlčky. *Neudělej nic, co by nás poslalo zpátky. Drž se a jeď podle pravidel.*

Sklesla jsem a pak se odsunula od stolu. „Už nemám hlad,“ zamumlala jsem, bylo mi fuk, co si o tom kdo pomyslí. „Jdu spát.“

„Zítř ráno stejně musíš na výcvik, Ember,“ zavolal za mnou Liam, zatímco jsem mizela z kuchyně do svého pokoje. „V pět jsem před tvými dveřmi, abych se přesvědčil, že jsi vstala.“

„Už se nemůžu dočkat,“ zavolala jsem s veškerou ironií, jaké jsem byla schopna, a práskla jsem za sebou dveřmi.

Pár minut jsem tiše zuřila. Lákalo mě to vyklouznout z okna, namířit si na pláž a jen tak naschvál si chytit pár vln. Co je Liam zač, aby mi zakazoval surfování? Dělat to, co miluju? A navíc, jezdit po vlnách mě jako jediné jakž takž drží pohromadě. Nemít tohle rozptýlení, asi uteču každou noc a chodím létat s draky samotáři.

Odfrkla jsem si. Možná to *udělám* znova. Nepotřebuju Cobalta, abych si mohla zaplachtit po větru každou noc, můžu klidně chodit sama. A Liam mě nezastaví, pravidla nepravidla.

Možná proto se stal Cobalt uprchlíkem, pomyslela jsem si mrzutě a hleděla z okna. Slyšela jsem z dálky moře, jak šustí po písku, a vztek ve mně rostl. Protože ho dusila všechna tahle pitomá pravidla. *Nesmíš se proměnit, nesmíš létat, nesmíš se vůbec bavit, jo a tadyhle je sadistická trenérka, ta ti jen tak pro nic za nic udělá ze života peklo.*

Ozvalo se tiché zaťukání na dveře a já si povzddechla. „Je otevřeno, Dante.“

Dveře zaskřípaly, bratr vešel do pokoje a tvářil se ustaraně. „Čau,“ pozdravil mě a zavřel za sebou. „Jsi v pořádku?“

Ne, nejsem. Vztek ve mně ještě nevychladl a teď se soustředil na jediný cíl v pokoji. „Dík, že ses mě tam dole zastal,“ vyštěkla jsem, až se

zamračil. „Mohl jsi říct Liamovi, že mi při surfování nic nehrozí – víš, že jsem dobrá. Teď si musím hlídat záda pokaždý, když půjdu na pláž. Jsi bezva brácha.“

Přimhouřil oči. „Spíš mi dělalo starosti, jak Liamovi odmlouváš. Báł jsem se, aby tě neposlal zpátky do Talonu,“ odpálkoval mě. Kabonila jsem se na něj a on se na mě podrážděně podíval. „Ty to nechápeš, co? Tohle nejsou prázdniny, sestřičko, pro nás ne. Nejsme lidi a nejsme tu pro zábavu. Tohle je zkouška a oni nás sledují na každém kroku, jestli to nepoděláme. Když zklameme, padáme rovnou zpátky na přeškolení. Zpátky do pouště, na konec světa.“ Se smrtelně vážným výrazem si založil ruce. „Pamatuješ si na to? Pamatuješ, jaký to bylo? Vážně se chceš vracet?“

Otřásla jsem se. Jistěže jsem si to pamatovala. Tu izolaci, nudu, každý den stejnou scenerii – nic než písek, křoví a skály, kam oko dohlédlo. Tu osamělost. Až na naše učitele, hlídače u plotu na obvodu zařízení a hodnotitele, kteří přicházeli každý měsíc kontrolovat naše pokroky, jsme neviděli živou duši. Žádní kamarádi, žádní vrstevníci, žádná společnost. Jenom my, dvě dračí mláďata proti celému světu.

Nechtěla jsem se k tomu vracet. Zlé to bylo už tehdy, když jsem neznala nic lepšího, když svět venku nebyl nic než záběry v televizi nebo fotky v učebnici. Teď, když jsem tu doopravdy žila, bych se zbláznila, muset tam zpátky.

Žuchla jsem sebou na postel. „Ne,“ zavrčela jsem nevrle. Věděla jsem, že tohle kolo vyhrál. „To nechci.“

Dante se usadil na roh matrace, jednu nohu si složil pod sebe. „Ani já ne,“ řekl tiše. „Jsi moje sestra. Vždycky jsme byli my dva proti všemu ostatnímu. Ale tady jsou jiná pravidla. Dřív jsme se mohli občas vytratit a proměnit se do normální podoby a Talonu to bylo fuk – kolem nebyl nikdo mimo organizaci, nemohli nás vidět. Ale teď?“ Zavrtěl hlavou. „Žádný chyby si nemůžeme dovolit. Nemůžeme porušit pravidla, ani jednou. Ztratili bysme víc než povolení surfovat a zůstat dyl venku. Talon nás zkouší a já ho nemíním zklamat.“

Všechno ve mně zmrzlo, i když se mi povedlo se ušklíbnout. „Víš, kdysi s tebou byla zábava, brácho.“ *A mohla jsem ti věřit. Proč už se mnou nemluvíš, Dante? Pořád nevím, co se svým trenérem každý den děláš.*